

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 42710

гр. София, 28.11.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 55 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и осми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КАМЕЛИЯ ПЛ. КОЛЕВА

като разгледа докладваното от КАМЕЛИЯ ПЛ. КОЛЕВА Гражданско дело № 20211110174608 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 ГПК:

Производството е образувано по искова молба от 30.12.2021г. на „Хартл Конект Транспорт“ ГмбХ, Австрия, срещу „Балкан Контейнер“ ООД, България, установителен иск по чл.422, ал.1 вр.чл.415, ал.1 ГПК вр. чл.361 от *Търговския закон* /ТЗ/ за установяване съществуване на вземане за сумата 3755.18 лева – възнаграждение за извършени от „Нева БГ“ ЕООД и заплатени от ищеца по възлагане на ответника превози на товари, за която са издадени фактури № 4581/20.08.2021г. и фактура № 4584/20.08.2021г., ведно със законната лихва от датата на депозиране на заявление по чл.410 ГПК - 27.09.2021г., до окончателното плащане, за която сума е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д.№ 55578/2021г. на СРС, 55 състав.

По делото е била извършвана размяна на книжа, изготвен е доклад по чл. 140 ГПК, провеждани са три открити съдебни заседания, събирани са доказателства и производството е било спряно по взаимно съгласие на двете страни.

С определение №35917/11.10.2023г., постановено по настоящото дело, съдът е прекратил производството по него на основание чл. 231, ал. 1 ГПК – в шестмесечния срок не е поискано възобновяване на производството по делото от някоя от страните, след като то е било спряно по тяхно взаимно съгласие.

Определението е връчено на ответника на 09.11.2023г., но още на същата дата, на която актът е постановен, е постъпила молба по чл. 248 ГПК. По тази причина, съдът намира, че молбата е подадена в срока по чл. 248 ГПК. Ответникът иска съдебния акт да бъде допълнен в частта за разноските като се осъди ищецът да заплати сторените от ответника разноси по представения списък.

По искането за допълване в срок /молбата е получена на 22.11.2023г./ е постъпило становище от ищеца, в което се моли то да бъде оставено без уважение. Навежда довод, че в хипотезата, на основание на която е прекратено производството, правилото на чл. 78, ал. 4 ГПК не намира приложение. В условията на евентуалност, моли за присъждане на разноси в заповедното производство в минимален размер с оглед правната и фактическа сложност на делото, като релевира възражение за прекомерност.

Съдът като съобрази доказателствата по делото и взе предвид становищата на страните, намира следното:

Искането за допълване на определението в частта на разноските е допустимо – подадено е в законния срок от лице с правен интерес. В хипотезата на искане за допълване на основния акт в частта на разноските, представянето на списък по чл. 80 ГПК не е условие за допустимост на искането по чл. 248 ГПК, а то е такова само в хипотезата на искане за изменение в частта на разноските – така изрично т. 8 от ТР № 6/6.11.2013 г. на ВКС – ОСГТК. В конкретния случай се касае именно до искане за допълване, тъй като в прекратителното си определение от 11.10.2023г. съдът въобще не се е произнесъл по разноските. По тази причина представянето на списък по чл. 80 ГПК не е условие за допустимост на искането по чл. 248 ГПК, въпреки че страната, искаща допълването, е представила такъв /л. 62/.

Разгледано по същество, искането е основателно по следните съображения.

Ответникът има право на присъждане на разноски при прекратяване на делото /чл. 78, ал. 4 ГПК/, като са ирелевантни причините за прекратяването и вината на ищеца, които разноски следва да бъдат реално направени – т. 1 от ТР № 6/6.11.2013 г. на ОСГТК – ВКС. Съгласно чл. 78, ал. 4 ГПК, ответникът има право на разноски при прекратяване на производството, като законодателят не е конкретизирал основанията за прекратяване. Т.е., следва да се приеме, че това право възниква и в хипотезата на чл. 231, ал. 1 ГПК. В този смисъл е Определение № 6939 от 23.04.2012 г. на СГС по в. ч. гр. д. № 5415/2012 г.

Искането за присъждане на разноските е направено още с отговора на исковата молба.

Видно от представените доказателства, ответникът е заплатил разноски за адвокатско възнаграждение в общ размер на 1025.15 лева с ДДС, от които 433.71 лева с ДДС – заплатено адвокатско възнаграждение по ч.гр.д. № 555578/2021г. по описа на СРС, 55 състав, и 591.44 лева с ДДС – заплатено адвокатско възнаграждение в настоящото производство. Търсят се и направени разноски от 5.00 лева за съдебно удостоверение, при което общият размер на търсените разноски е 1030.15 лева.

Търсените разноски за заплатено адвокатско възнаграждение в исковото производство от 591.44 лева с ДДС следва да се присъдят в цялост. В конкретния случай по действащата през релевантния период редакция на Наредба № 1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и съобразно цената на предявения иск търсеното възнаграждение съответства на предвидения минимален размер по чл. 7, ал. 2, т. 2 от посочения нормативен акт, а с прибавено към него ДДС е равен на търсения размер.

Що се отнася до разноските за адвокатско възнаграждение, сторени в заповедното производство, същите следва да се редуцират.

Подаването на възражение в срока по чл. 414 ГПК е формална предпоставка за прерастване на заповедното производство в състезателно и двустранно исково производство, а не е израз на материалноправна защита на длъжника. Възражението по чл. 414 ГПК не се постановява в самостоятелно състезателно производство, а е само предпоставка за предявяване на материалното право на кредитора по исков път, в което исково производство длъжникът следва да изчерпи възраженията си за неоснователност на иска. Освобождавайки длъжника от задължение за мотивиране, законодателят се дезинтересира от основателността на възражението. То е само формална предпоставка, без самостоятелни правни последици, поради което и изходът

на спора за материалното право на кредитора не предпоставя материална незаконосъобразност на възражението по чл. 414 ГПК. Следователно липсва и функционална обусловеност на същото от изхода на спора за материалното право (в този смисъл е Определение № 45/23.01.2019 г. на ВКС, ТК, I т. о. по ч. т. д. № 3074/2018 г.). Да се приеме, че минимално дължимото адвокатско възнаграждение за подаване на възражение по чл. 414 ГПК е в размер на присъдения, означава да се приравни по сложност извършването на това действие с депозирането на отговор на искова молба и явяването на адвоката в открито съдебно заседание, каквито действия биха били извършени от процесуалния представител при прерастване на заповедното производство в състезателно исково производство.

Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 5 ГПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно, съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер, съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. Заповедното производство не се отличава с фактическа и правна сложност, поради което размерът на адвокатско възнаграждение, дължимо на длъжника в това производство, следва да бъде намален до минималното адвокатско възнаграждение. В Наредба № 1/09.07.2004 г. не е определен минимален размер на адвокатско възнаграждение за подаване на възражение по чл. 414 ГПК от длъжник срещу издадена заповед за изпълнение, поради което възнаграждението, съобразно § 1 от Допълнителните разпоредби на наредбата, следва да се определи по аналогия, като се изходи от вида на процесуалното действие. Както се изясни, процесуалното действие на адвоката се изразява в попълване на утвърден образец на възражение по чл. 414 ГПК, който се връчва на длъжника и съдържа указания за попълването му, поради което това действие следва да се приравни по сложност на посоченото в чл. 6, т. 5 от Наредба № 1/9.07.2004 г. **/в редакцията към датата на сключване на договора – рекация ДВ бр. 68 от 31.07.2020 г./** - изготвяне на книжа и молби, за което е предвидено минимално възнаграждение в размер на 50 лева. В конкретния случай е неприложима разпоредбата на чл. 7, ал. 7 от Наредбата, тъй като същата може да се отнесе в заповедното производство само към заявителя, не и към защитата на длъжника срещу заповедта. По гореизложените съображения съдът приема, че адвокатско възнаграждение на длъжника се дължи, но размерът на му следва да се определи по посочената по-горе норма, т.е. минималното адвокатско възнаграждение по заповедното производство за подаване на възражение по чл. 414 от ГПК възлиза на сумата от 50 лева. В този смисъл са Определение № 3262 от 10.10.2017 г., постановено по ч. гр. д. № 3474/2017 г. по описа на САС, Определение № 2530 от 23.09.2021 г. по ч. гр. д. № 7721/2021 г. по описа на СГС, IV – "Е" въззивен състав, Определение № 20071 от 27.09.2018 г. по ч. гр. д. № 10816/2018 г. на СГС, Решение № 915 от 03.02.2020 г. по гр. д. № 10962/2016 г. по описа на СГС, Решение № 1341 от 19.02.2020 г. по в. гр. д. № 4109/2019 г. по описа на СГС, Решение № 260510 от 12.10.2020 г. по в. гр. д. № 13206/2019 г. по описа на СГС, Решение № 2 от 08.01.2021 г. по в. гр. д. № 597/2021 г. по описа на Софийски окръжен съд). В горния смисъл е и преобладаващата съдебна практика в страната - Решение № 887 от 16.10.2019 г. по т. д. № 1263/2018 г. на Окръжен съд – Варна; Решение № 74 от 08.02.2019 г. по т. д. № 1369/2018 г. на Окръжен съд – Стара Загора; Определение № 2736 от 03.09.2020 г. по в. ч. гр. д. № 2253/2020 г. на Окръжен съд – Варна; Определение № 1194 от 11.05.2016 г. по в. ч. гр. д. № 860/2016 г. на Окръжен съд – Варна; Определение № 390 от 10.08.2020 г. по в. ч. гр. д. № 442/2020 г. на Окръжен съд – Пазарджик; Определение № 260258 от 28.07.2020

г. по в. ч. т. д. № 2028/2019 г. на Окръжен съд – Варна; Определение № 260214 от 23.07.2020 г. по в. ч. т. д. № 841/2020 г. на Окръжен съд – Варна; Определение № 1734 от 19.09.2019 г. по в. ч. гр. д. № 1288/2019 г. на Окръжен съд – Бургас и други.

Така мотивиран, съдът намира, че следва да допълни определението си в частта за разноските, като осъди ищеца да заплати на ответника сторените от нея разноски.

Мотивиран от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ДОПЪЛВА определение № 35917/11.10.2023г., постановено по гр.д. № 74608/2021г. по описа на СРС, 55 състав, *в частта на разноските*, като:

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 4 ГПК, „Хартл Конект Транспорт“ ГмбХ /Hrtl Connect Transport GmbH/, дружество с ограничена отговорност, регистрирано и осъществяващо дейност съгласно законите на Република Австрия, със седалище в гр. Фомп, Република Австрия, и адрес на управление: гр. Фомп 6134, Фихт – Ау 17, вписано в Търговския регистър при Областен съд – гр. Инсбург по ф.н. № 45578 b, представлявано от управителя Ернест Томас Хартл, австрийски гражданин, действащо чрез пълномощника си адв. С. Я. П., да заплати на „Балкан Контейнер“ ООД, ЕИК 201674662, със седалище и адрес на управление гр. София, район „Надежда“, бул. „Илиянци“ № 12, представлявано от управителя Исмаил Абазович, сумата от **641.44 лева** – разноски по делото, от които 50.00 лева разноски по ч.гр.д. №55578/2021г. по описа на СРС, 55 състав, и 591.44 лева разноски в исковото производство по гр.д. № 74608/2021г. по описа на СРС, 55 състав.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО, на основание чл. 248, ал. 3 ГПК, подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от определението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____